

¹⁰ Батанов О. В. Міжнародні стандарти місцевого самоврядування // Юридична енциклопедія. – Т. 3. – К., 2001. – С. 698.

¹¹ Кофман Б. міжнародні виборчі стандарти: ідентифікаційна та структурна характеристика // http://www.cvk.gov.ua/visnyk/pdf/2007_3/visnik_st_18.pdf

¹² Миронов Н. Международные избирательные стандарты и российские выборы // Сравнительное конституционное обозрение. – 2005. – № 4. – С. 66.

¹³ Вешняков А. А. Избирательные стандарты в международном праве и их реализация в законодательстве Российской Федерации // Дисс. ... канд. юрид. наук. – М., 1997. – С. 17, 39, 139.

¹⁴ Максакова Р. М. Вибори до органів місцевого самоврядування: проблеми теорії і практики: Дис... канд. юрид. наук: 12.00.02 / Р. М. Максакова; НАН України. Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – К., 2003. – С. 147.

¹⁵ Кучеренко П. А. Реализация международных избирательных стандартов в правовой системе Российской Федерации: дисс. ... канд. юрид. наук: 12.00.02. – М., 2007. – 167 с.

¹⁶ Глевацька Н. М. Міжнародні стандарти у системі місцевого самоврядування України // http://www.nbu.gov.ua/portal/natural/Npkntu_e/2009_15/stat_09/16.pdf

¹⁷ Глевацька Н. М. Міжнародні стандарти у системі місцевого самоврядування України // http://www.nbu.gov.ua/portal/natural/Npkntu_e/2009_15/stat_09/16.pdf

¹⁸ Штански Н. В. Современные тенденции объединения избирательных систем как оптимальный инструмент влияния общества на власть в демократическом государстве // <http://www.yurclub.ru/docs/izbir/article3.html>

Резюме

У статі автор приділяє увагу аналізу вітчизняного законодавства та міжнародних договорів, що діють в нашій державі, для визначення відповідності гарантій застосування в Україні муніципальних виборчих систем міжнародним стандартам місцевого самоврядування.

Ключові слова: муніципальна виборча система, гарантії застосування муніципальної виборчої системи, міжнародні стандарти місцевого самоврядування, муніципальні вибори, муніципальне виборче законодавство, муніципальний виборчий процес.

Резюме

В статье автор уделяет внимание анализу отечественного законодательства и международных договоров, которые действуют в нашем государстве, для определения соответствия гарантий применения в Украине муниципальных избирательных систем международным стандартам местного самоуправления.

Ключевые слова: муниципальная избирательная система, гарантии применения муниципальной избирательной системы, международные стандарты местного самоуправления, муниципальные выборы, муниципальное избирательное законодательство, муниципальный избирательный процесс.

Summary

The article deals with the analysis of national legislation and international agreements, which function in our state, for defining whether the standards of using of local municipal election system correspond to the international ones.

Key words: municipal election system, arrangements of using municipal election system, international standard of local self-government, municipal elections, municipal elective law, municipal elective process.

Отримано 31.03.2011

Н. А. ГОЛУБЄВА

Ніна Анатоліївна Голубєва, здобувач Національної юридичної академії України імені Ярослава Мудрого

ОСОБЛИВОСТІ КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ РАДИ МІНІСТРІВ АР КРИМ

Питання координації взаємовідносин центральної і регіональної влади у просуванні в тих чи інших напрямках державної політики привертає пильну увагу багатьох вітчизняних та зарубіжних дослідників. Зокрема, у роботах Л. І. Грача, В. М. Кампа, Р. А. Колишка, О. Л. Копиленка, А. Р. Крусян, О. О. Неделько, В. М. Шаповала та ін. досліджувалися питання взаємодії органів влади автономії і державних органів влади в Україні. У дослідженнях М. О. Баймуратова, Ф. В. Веніславського, В. І. Дарьянова, І. Я. Зайця, Г. О. Швачки та ін. аналізувався конституційно-правовий статус органів влади Автономної Республіки Крим, у наукових працях Г. Г. Абасова, Ю. О. Волошина, В. І. Кичуна та ін. досліджувалося місце органів влади Автономної Республіки Крим в системі органів публічної влади України. Окрім того, на рівні кандидатських дисертацій аналізувалися питання взаємодії органів влади автономії і України, де було визначено, що влада авто-

номії існує як специфічна форма публічної влади¹, конституційний статус Верховної Ради Автономної Республіки Крим², досліджувалася проблема взаємовідносин органів представницької та виконавчої влади в Автономній Республіці Крим³.

Проблема кримської автономії та державного управління в Криму насамперед є частиною більш широкої проблеми організації влади на території України. У ст. 2 Конституції України зазначено, що Україна є унітарною державою, проте розділ X Конституції України має назву «Автономна Республіка Крим». На перший погляд, простежується неузгодженість між цими двома категоріями. Досвід європейських унітарних держав свідчить, що автономні утворення можуть цілком природно існувати на території унітарних держав. Саме європейський підхід до природи автономії дає змогу стверджувати, що Автономна Республіка Крим (далі – АРК) є автономним утворенням на території України з притаманною для автономій формою організації виконавчої влади.

Згідно із ст. 6 Конституції України державна влада в Україні здійснюється за принципом її поділу на законодавчу, виконавчу і судову. Органи законодавчої, виконавчої і судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених цією Конституцією межах і відповідно до законів України⁴.

В адміністративно-правовій науці під органом виконавчої влади визнається частина державного апарату (організація), яка має власну структуру і штат службовців, і в рамках установленної компетенції здійснює від імені і за дорученням держави функції державного управління. Із запровадженням конституційного принципу поділу державної влади (ст. 6 Конституції України)⁵ той вид діяльності, що раніше визначався як "державне управління", почали механічно ототожнювати з власне "виконавчою" з її "реалізацією" (здійсненням, функціонуванням тощо) владою⁶.

Отже, специфіка співвідношення понять «виконавча влада» і «державне управління» полягає в тому, що частина функцій державного управління реалізується за межами виконавчої влади, але водночас частина функцій виконавчої влади може реалізовуватися за межами державного управління. Разом із тим, за твердженням А. В. Дорошенка, виконавча влада, будучи галуззю єдиної державної влади, не може ототожнюватися з видом державної діяльності, тобто з державним управлінням, що є лише формою її практичної реалізації⁷.

Більшість органів виконавчої влади і методи їх діяльності визначаються Конституцією і законами України, актами Президента України. Виходячи з аналізу Конституції України і Конституції АРК, в автономії є свої органи влади, при цьому Конституція України містить не окрему статтю, а цілий розділ, що має назву «Автономна Республіка Крим», і закріплює основи її правового статусу в складі України. Аналіз положень цього розділу дає змогу зробити висновок про те, що АРК має досить істотні ознаки державності, зокрема у назві цього автономного утворення є слово «Республіка»; вона має свою Конституцію; вона має свій особливий представницький орган – це Верховна Рада АРК, яка має право приймати Конституцію та інші нормативно-правові акти АРК; вона також має свій уряд – Раду міністрів, яка також видає нормативно-правові акти; має свою територію, прапор, герб, гімн.

Основний Закон України (ст. 137) також встановив коло питань, з яких АРК здійснює нормативне регулювання. Сім із дев'яти пунктів цього переліку прямо чи опосередковано стосуються економічного розвитку АРК. Зокрема до відання АРК Конституція України (ст. 138) віднесла, поряд з іншими, такі питання, як "управління майном, що належить АРК; розроблення, затвердження та виконання бюджету АРК на основі єдиної податкової і бюджетної політики України; розроблення, затвердження та реалізація програм АРК з питань соціально-економічного та культурного розвитку, раціонального природокористування, охорони довкілля – відповідно до загальнодержавних програм"⁸. Аналіз цих положень переконує, що можливості АРК у сфері розвитку економіки та фінансів є обмеженими і можуть здійснюватися лише на основі загальнодержавного українського законодавства, постійної взаємодії та узгодження рішень і діяльності органів АРК з органами державної влади України. Частина 2 ст. 138 Конституції України передбачає можливість делегування Автономній Республіці Крим також й інших повноважень відповідними законами України. Але поки що жодного такого закону не було прийнято.

Більш широко предмети відання АРК визначаються у Конституції АРК. Так, наприклад, в пп. 11 п. 1 ст. 18 Конституції АРК віднесено до відання АРК «відповідно до Конституції України, законів України визначення структури і пріоритетних напрямків розвитку економіки АРК, визначення напрямків і пріоритетів інвестиційної діяльності, надання пільг інвесторам, включаючи іноземних, вирішення інших питань інвестиційної діяльності; визначення пріоритетних напрямків і забезпечення розвитку науки і техніки; створення і забезпечення функціонування вільних економічних зон, ліцензування і квотування експорту продукції, виробленої в АРК; здійснення зовнішньоекономічної діяльності, здійснення господарської діяльності в межах виняткової (морської) економічної зони, за узгодженням із Кабінетом Міністрів України участь у регулюванні мита і податків на імпорتنі товари, які завозяться в АРК, із метою захисту власного товаровиробника і власного ринку»⁹.

Конституцією АРК визначаються й можливості Ради міністрів АРК у сфері економіки. Зокрема, п. 2 ст. 38 Конституції АРК закріплює, що «Рада міністрів АРК здійснює виконавчі функції і повноваження, віднесені до самостійного відання АРК, з питань розвитку економіки»¹⁰.

Однак можна погодитися з В. І. Кичуном, який зазначає, що названі ознаки державності істотно обмежуються іншими нормами розділу X Конституції України: Конституція АРК затверджується не менш ніж половиною від конституційного складу Верховної Ради України; нормативно-правові акти органів влади АРК

приймаються відповідно до Конституції України законами України, актів Президента і Кабінету Міністрів України¹¹.

Сьогодні ситуація склалася так, що влада в АРК у межах, визначених законодавством України, здійснюється:

- 1) органами влади автономії – Верховною Радою та Радою міністрів АРК;
- 2) органами державної влади (районні державні адміністрації, місцеві органи центральної виконавчої влади, органи прокуратури і органи судової влади);
- 3) органами місцевого самоврядування.

Безпосередньо правову основу функціонування органів державної виконавчої влади та їх взаємодію з органами влади автономії становлять Конституція АРК, нормативно-правовий акт Верховної Ради АРК «Про Раду міністрів Автономної Республіки Крим», Закон України «Про місцеві державні адміністрації». Разом з тим у Конституції України і Конституції АРК Верховна Рада і Рада міністрів автономії визначаються тільки як «органи влади», без конкретизації їх юридичної природи відповідно до принципу поділу влади. Наявність в органів виконавчої влади автономного утворення своєї особливої влади – влади автономії свідчить про наявність ознак, що відрізняють її від інших державно-правових інституцій. У зв'язку із цим виникає законне припущення, що оскільки Конституція України органи влади автономії не відносить до органів державної влади, то їх можна розглядати як різновид влади територіального колективу (самоврядування). Водночас у Конституції України поняття органу державної влади (державного органу) послідовно відокремлюється від поняття органу місцевого самоврядування. Таким чином, постає питання: куди віднести органи виконавчої влади АРК – до органів державної влади (державних органів) або до органів місцевого самоврядування.

В європейській традиції характер і структура органів, що здійснюють управління в районах адміністративних автономій розглядаються як органи місцевого самоврядування і на ці органи не поширюється принцип розподілу влади. Європейська Хартія про місцеве самоврядування, прийнята Радою Європи 13 жовтня 1985 р., розглядає місцеве самоврядування як принцип здійснення влади в суспільстві і державі, встановлюючи, що «принцип місцевого самоврядування має бути визнаний у законодавстві країни і, по можливості, у конституції країни» (ст. 2)¹². У ст. 3 Хартії місцеве самоврядування визначене як «право і реальна здатність органів місцевого самоврядування регламентувати значну частину державних справ і управляти нею, діючи в рамках закону, під свою відповідальність і в інтересах місцевого населення». Конституція України визначає місцеве самоврядування як право «територіальних громад» (ст. 140)¹³. Закон України «Про місцеве самоврядування» визначає місцеве самоврядування як гарантоване державою право і реальну здатність територіальної громади – жителів села або добровільного об'єднання в сільську громаду жителів декількох сіл, селища, міста самостійно або під відповідальність органів і посадових осіб місцевого самоврядування вирішувати питання місцевого значення в межах Конституції і Законів України (ст. 2 Закону)¹⁴. «Право і реальна здатність» територіальних громад означає, насамперед, можливість і здатність територіальної громади мати права і обов'язки, а також самостійно вирішувати, які права та обов'язки здійснювати громадою або її органами, а які – доручити іншим органам, організаціям, установам¹⁵. Закон України «Про місцеве самоврядування» закріплює систему місцевого самоврядування (ст. 5), що являє собою «цілісність елементів, що перебувають у взаємозв'язку один з одним, з єдиними завданнями і цілями – найбільш повне задоволення інтересів територіальних громад і максимально ефективно управління на місцях»¹⁶. Система місцевого самоврядування містить у собі територіальну громаду; сільську, селищну і міську ради; сільського, селищного і міського голову; виконавчі органи сільської, селищної і міської ради; районні і обласні ради, що представляють спільні інтереси територіальних громад сіл, селищ, міст; органи самоорганізації населення¹⁷.

Після прийняття 21 жовтня 1998 р. Верховною Радою АРК Конституції автономії, яка була затверджена Верховною Радою України 23 грудня 1998 року, статус органів виконавчої влади АРК Крим наблизився до європейського розуміння сутності виконавчої влади в автономіях, хоча їх правова природа є двоїстою. Не можна не погодитися з О. О. Неделько, яка зазначає, що «за своєю природою Автономну Республіку Крим можна розглядати як приклад самоврядування на регіональному рівні. Це в цілому відповідає проекту Європейської хартії регіонального самоврядування»¹⁸.

Двоїсте положення органів виконавчої влади на території АРК виникло у зв'язку з тим, що у 1998 році, після прийняття Конституції змінився статус АРК і її органів влади. Правове положення автономії концептуально змінено з позиції суверенної держави на автономну республіку, що володіє самостійністю у вирішенні питань, віднесених до її відання Конституцією і законами України. Статус органів влади автономії замінений з органів державної влади на органи влади автономії без визначення їх правової природи. Зникає визначення Ради міністрів автономії як державного органу виконавчої влади, замість цього вона визначається як уряд АРК (ч. 2 ст. 136 Конституції України)¹⁹. Крім цього, Рада міністрів підзвітна і представницькому органу автономії – Верховній Раді АРК, а не Кабінету Міністрів України. Голова Ради міністрів АРК призначається на посаду і звільняється з посади Верховною Радою АРК за погодженням із Президентом України. Повноваження, порядок формування і діяльність Верховної Ради і Ради міністрів АРК визначаються Конституцією України і законами України, нормативно-правовими актами Верховної Ради АРК із питань, віднесених до її компетенції (ч. 3 ст. 136)²⁰. Таким чином, у тексті Конституції України зникає принцип поділу влади щодо органів влади автономії. Верховна Рада йменується представницьким органом, а Рада міністрів – виконавчим органом АРК. Однак не ясним залишається – органами якої гілки влади є Рада

міністрів АРК. Її статус дотепер у юридичному відношенні є нечітким, що дає підстави говорити про те, що Рада міністрів АРК близька за своїм статусом до органів місцевого самоврядування.

Основи здійснення державної влади в Україні за принципом її поділу на законодавчу, виконавчу і судову безпосередньо не стосуються поділу повноважень, на якому базується організація і діяльність Верховної Ради АРК і Ради міністрів АРК. Питання поділу повноважень між Верховною Радою і Радою міністрів автономії регулюються Конституцією України (ч. 4 ст. 136)²¹, Законом України «Про Верховну Раду Автономної Республіки Крим» (ст. 9)²², Конституцією Автономної Республіки Крим (частини 3, 4 ст. 1, ст.ст.26, 29, 35, 36, 38)²³. Таким чином, можна стверджувати, що норми чинного українського законодавства чітко не відносять виконавчі органи влади автономних утворень до будь-якої гілки влади, більш того невизначений статус органів виконавчої влади в Криму дозволяє віднести їх до органів місцевого самоврядування. Раду міністрів АРК можна характеризувати як виконавчий орган місцевого самоврядування, оскільки даний орган здійснює функції місцевого самоврядування на території Кримської автономії. З іншого боку, теза про те, що владу в АРК можна розглядати як місцеве самоврядування на рівні територіальної автономії, співставлення правового статусу автономії із загальним статусом області в Україні виявляє суттєві відмінності між ними. Так, Рада міністрів здійснює контроль за виконанням як делегованих, так і державних повноважень. (ч. 1 п. 1, ч. 1 п. 2 ст. 44 Конституції АРК)²⁴, а ст. 1 нормативно-правового акта Верховної Ради АРК «Про Раду міністрів Автономної Республіки Крим» закріпила, що Рада міністрів, будучи вищим виконавчим органом АРК, очолює систему республіканських органів виконавчої влади і забезпечує їм погоджену діяльність (ст. 1)²⁵. Рада міністрів автономії правочинна вирішувати всі питання, віднесені до її відання і що не входять до компетенції Верховної Ради автономії, її Президії і органів місцевого самоврядування. Рада міністрів автономії і місцеві виконавчі органи, районні адміністрації забезпечують виконання делегованих Автономній Республіці Крим державних функцій і повноважень (ст. 1)²⁶. Організаційно-правовими формами республіканських органів виконавчої влади автономії є міністерства АРК, республіканські комітети АРК (ст. 10)²⁷.

Рада міністрів разом з Верховною Радою АРК розробляє проекти планів і найважливіших програм економічного і соціального розвитку автономії, республіканського бюджету і його змін і після прийняття надає звіти сесії Верховної Ради АРК про хід їхнього виконання (п. 1 ст. 28 нормативно-правового акта «Про Раду міністрів Автономної Республіки Крим»)²⁸. Рада міністрів АРК має право внесення проектів нормативно-правових і інших актів у Верховну Раду АРК, виправлень і пропозицій до них. Рада міністрів АРК (актом виконавчої влади) і Верховна Рада АРК (актом представницької влади) вправі припиняти дію актів органів місцевого самоврядування з питань виконання делегованих їм повноважень, якщо вони суперечать чинному законодавству з одночасним зверненням до суду (п. 7 ст. 32 нормативно-правового акта Верховної Ради АРК «Про Раду міністрів АРК»; п. 2 ч. 2. ст. 44 Конституції АРК). Також Рада міністрів автономії забезпечує взаємодію органів виконавчої влади АРК із правоохоронними органами з питань суспільної безпеки, охорони правопорядку і дотримання законності (п. 5 ст. 38 Конституції АРК)²⁹.

Отже, відмінності між органами місцевого самоврядування та правовим статусом Ради міністрів АРК полягають у додатковому уточненні основ правового статусу АРК в Конституції автономії, нормативно-правових актах, у наявності більш широкого, ніж в області, кола повноважень у Ради міністрів АРК, правовий статус якої відрізняється від статусу відповідно обласної ради та обласної державної адміністрації. Одночасно, з огляду на встановлений порядок призначення і звільнення Голови Ради міністрів АРК за узгодженням із Президентом України і повноваження Президента України, скасовувати акти Ради міністрів АРК, цей орган слід визнати реально поєднаним із системою органів виконавчої влади. Такий «подвійний» статус Ради міністрів АРК є відбиттям особливого характеру територіальної автономії як складної системи адміністративно-територіального устрою України. Тому сьогодні недоцільно говорити про те, що органам виконавчої влади АРК необхідно надати чіткий юридичний статус: підвищивши їх до рівня гілки державної влади, або знизити цей статус до рівня органів місцевого самоврядування. Сучасний статус Ради міністрів АРК наближений до статусу органів влади на території автономних утворень унітарних держав Європи, що безумовно є значним досягненням конституційно-правового процесу, який відбувається в Україні і в конституційно-правовому полі кримської автономії.

¹ Кичун В. І. Конституційно-правові основи взаємовідносин України і Автономної Республіки Крим: Дис. ... канд. юрид. наук. – Х., 2002. – 194 с.

² Абасов Г. Г. Конституційно-правовий статус Верховної Ради Автономної Республіки Крим: Автореф. дис. ... канд. юрид. наук. – К., 2004. – 21 с.

³ Неделько О. О. Взаємовідносини органів представницької та виконавчої влади в Автономній Республіці Крим: конституційно – правовий аспект: Дис. ... канд. юрид. наук. – Х., 2004. – 224 с.

⁴ Конституція України від 28 червня 1996 року // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30 (23.07.1996). – Ст. 6.

⁵ Там само.

⁶ Авер'янов В., Андрійко О., Полухович В. Академічні дослідження проблем державного управління та адміністративно-го права: результати і перспективи // Юридичний журнал. – 2004. – № 5. – С. 8–11.

⁷ Дорошенко А. В. Статус и роль исполнительной власти в политической системе общества: Дисс. ... канд. полит. наук / А. В. Дорошенко. – Мн., 2001. – С. 89.

⁸ Конституція України від 28 червня 1996 року // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30 (23.07.1996). – Ст. 6.

- ⁹ Конституція Автономної Республіки Крим // Відомості Верховної Ради України. – 1999. – № 5–6. – Ст. 43.
- ¹⁰ Там само.
- ¹¹ Кичун В. І. Вказана праця. – С. 56.
- ¹² Європейська Хартія про місцеве самоврядування, прийнята Радою Європи 13 жовтня 1985 р. – Ст. 170.
- ¹³ Конституція України від 28 червня 1996 року // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30 (23.07.1996). – Ст. 6.
- ¹⁴ Про місцеве самоврядування: Закон України від 21 травня 1997 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1997. – № 24. – Ст. 170; 1998. – № 48. – Ст. 292.
- ¹⁵ Дарьянов В. И. Основные направления совершенствования деятельности органов местного самоуправления (на примере Автономной Республики Крым) // Матеріали V звітної науково-практичної конференції професорсько-викладацького та курсантського складу Кримського юридичного інституту НУВС: У 2 ч. – Сімферополь: Доля, 2003. – Ч. 1. – С. 102.
- ¹⁶ Про місцеве самоврядування: Закон України від 21 травня 1997 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1997. – № 24. – Ст. 170; 1998. – № 48. – Ст. 292.
- ¹⁷ Крусян А. Р. Взаимодействие местных органов исполнительной власти и органов местного самоуправления в Украине: Учебное пособие. – Одесса: Юрид. лит-ра, 2001. – С. 170.
- ¹⁸ Неделько О. О. Вказана праця.
- ¹⁹ Конституція України від 28 червня 1996 року // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30 (23.07.1996). – Ст. 6.
- ²⁰ Там само.
- ²¹ Там само.
- ²² Про Верховну Раду Автономної Республіки Крим: Закон України від 10 лютого 1998 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1998. – № 29. – Ст. 191.
- ²³ Конституція Автономної Республіки Крим // Відомості Верховної Ради України. – 1999. – № 5–6. – Ст. 43.
- ²⁴ Там само.
- ²⁵ Нормативно-правовий акт Верховної Ради АРК «О Совете министров Автономной Республики Крым» // Крымские известия. – № 35. – 26.02.1997.
- ²⁶ Там само.
- ²⁷ Неделько О. О. Конституційно-правові форми і методи взаємовідносин органів представницької та виконавчої влади в Автономній Республіці Крим // Вісник Національного університету внутрішніх справ. – Харків: Національний університет внутрішніх справ, 2003. – Вип. 24. – С. 49.
- ²⁸ Нормативно-правовий акт Верховної Ради АРК «О Совете министров Автономной Республики Крым» // Крымские известия. – № 35. – 26.02.1997.
- ²⁹ Конституція Автономної Республіки Крим // Відомості Верховної Ради України // Ведомости Верховной Рады Украины. – 1999. – № 5–6. – Ст. 43.

Резюме

У статті висвітлюються правові аспекти статусу Уряду Криму – Ради міністрів Автономної Республіки Крим, його місця і ролі в системі органів публічної влади держави, здійснення ним функцій державного управління на території Автономної Республіки Крим. Проаналізований правовий матеріал щодо органів публічної влади в Автономній Республіці Крим.

Ключові слова: Рада міністрів Автономної Республіки Крим, державне управління, виконавча влада, Автономна Республіка Крим.

Резюме

В статье освещаются правовые аспекты статуса Правительства Крыма – Совета министров Автономной Республики Крым, его места и роли в системе органов публичной власти государства, осуществления им функций государственного управления на территории Автономной Республики Крым. Проанализирован правовой материал по теме органов публичной власти в Автономной Республике Крым.

Ключевые слова: Совет министров Автономной Республики Крым, государственное управление, исполнительная власть, Автономная Республика Крым.

Summary

The article covers the legal aspects of the status of Government Crimea – Council of ministers in Autonomous Republic Crimea, his place and role in the system of organs public power of the state, realizations by him functions of state administration on territory in the Autonomous Republic Crimea. The legal base was analyzed for information on organs of public power in Autonomous Republic Crimea.

Key words: Council of ministers in Autonomous Republic Crimea, state administration, executive power, Autonomous Republic Crimea.

Отримано 10.03.2011